TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astorissa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Tuomioistuinten "oikeus" kumota lakeja

Ohion ylioikeuden tuomari R. M. Wanamaker on erääseen aikakauslehteen laatimassaan kirjotuksessa käsitellyt tätä tärkeätä kysymystä, tosin ei iskemällä asian ytimeen, mutta kuitenkin melkoisen selvin ja suorin sanoin, ja koska kirjottajaa pidetään etevänä laintuntijana, on hänen kirjotuksensa epäilemättä lukemisen arvoinen. Sen pitäisi saattaa kenen hyvänsä pitkiin ajatuksiin, että mihin tässä lopultakin joudutaan, jos annamme tuomioistuinten yhä edelleenkin omavaltaisesti asettua ylläpuolelle lainsäätäjävallan tahdon.

Kirjotus on pääpiirteissään seuraavan sisältöinen:

Tuomioistuinten oikeudesta tappaa lainlaatijakunnan säännöllisessä järjestyksessä hyväksymiä lakeja sillä perusteella, että ne ovat perustuslakivastaisia, on pontevasti ja kyvykkäästi kiistelty molemmilta puolilta, etenkin viimeisten viiden tai kymmenen vuoden aikana. Kummankin mielipiteen edustajat ovat mitä uutterimmin ja huolellisimmin etsineet päteviä syitä ja puolustuksia omalle kannallensa.

Suppeassa muodossa esitettyinä voidaan heidän väitteittensä pääkohdat esittää seuraavassa järjestyksessä:

Ensiksi — Liittolaisvaltioitten perustuslain hyväksymisen aikoina ei minkään johtavan sivistysmaan mikään tuomioistuin käyttänyt sellaista valtaa.

Toiseksi — Englannilta omaksumamme yleisen lain mukaan oli parlamentti eli lakiasäätävä laitos korkeimpana; eikä 200 vuoteen yksikään Englannin kuningas ollut rohjennut kumota ainoatakaan lakiasäätävän laitoksen säännöllisesti hyväksymää asetusta.

Kolmanneksi — Meidän liittoperustuslakimme nimenomaan sanoo olevansa luovutettuja valtuuksia koskeva asiakirja ja että ne valtuudet, joita siinä ei ole luovutettu, pidätetään kansalle ja eri valtioille, olkootpa nämä valtuudet lainlaadinnallista, hallinnollista tahi oikeudellista laatua.

Neljänneksi — Liitto-perustuslaissamme ei missään kohden löydy suoranaista tällaisen vallan luovutusta tuomioistuimille, eikä kukaan ole väittänytkään sellaista löytyvän; yksinpä oppineen Marshallin kuuluisa päätös, Marburyn jutussa Madisonia vastaan on siitä merkillinen, ettei siinä osoteta mitään perustuslain kohtaa, pykälää tai määräystä, missä tuo valta annettaisiin Yhdysvaltain ylimmälle oikeudelle.

Viidenneksi — Kysymys valvojakunnan eli tarkastusneuvoston asettamisesta päättämään kansallisen kongressimme säätämäin lakien perustuslaillisuudesta oli neljään kertaan v. 1787 perustuslakikonventsionin käsiteltävänä. Tuon valvojakunnan olisivat muodostaneet ylimmän oikeuden puheenjohtaja ja eräät sen jäsenistä. Joka kerran kun ehdotus tuollaisen tarkastusneuvoston asettamisesta tehtiin, äänestettiin se nurin.

Mutta ne, jotka kannattavat tällaisen vallan säilyttämistä tuomioistuimilla, puolestaan väittävät, ettei tuon vallan antamista itse ylioikeudelle ole äänestetty nurin, koska sellaista ehdotusta ei suoranaisesti ollut konventsionissa esilläkään.

Tarkastusneuvostokysymyksen ollessa perustuslakikonventsionissa esillä tuli kuitenkin ilmeisesti päätetyksi, että konventsioni kieltäytyi asettamasta mitään valvojia eli tarkastajia, joille olisi annettu valta eitota eli tappaa kongressin säädöksiä; se valta annettiin ainoastaan presidentille, ja hänenkin eittoamisensa voitiin kumota kahdella-kolmasosalla kongressin äänistä. Väite, ettei silloin itse asiassa tullut hyljätyksi ajatus jättää tuollainen eittoamisvalta tuomioistuimillemme, on siis joutavaa hiuksenhalkomista.

Englannissa yleinen laki ja kirjottamaton perustuslaki säätävät parlamentin korkeimmaksi ja lopulliseksi asteeksi. Ranskassa siviililaki ja kirjotettu perustuslaki edellyttävät lainsäätäjäkunnan ylimmäksi ja lopulliseksi asteeksi. Keisarillisessa Saksassakaan ei sallita minkään tuomarin eikä oikeusistuimen asettua lainsäätäjäkunnan yläpuolelle. Mutta täällä Amerikassa, missä muka on kansanvalta voimassa, ylimmäinen eli viimeinen sana on yhdellä tai kahdella miehellä, joilla on ratkaisuääni Yhdysvaltain ylimmässä oikeudessa: eivätkä tuon oikeuden jäsenet ole kansan valitsemia, ei välittömästi kansalle vastuunalaisia, eivätkä kansan erotettavissa virastaan; he ovat monen mielestä niin yksinäisessä ja eristetyssä asemassa, etteivät he tunne kansan valtimon sykintää eivätkä soinnu ajan rientoihin. Kuinka tätä kysymystä tarkasteltaneekin, niin tuo tuomioistuintemme valtuus kumota asetuksia muka epäperustuslaillisina alun alkain ja yksinomaan nojautuu jonkun tuomarin sanaan ja päätelmään. Ylituomari Marshall sen sanoi, ja siitä päivin on jokainen iso tai pieni Marshall sanonut samaa.

Poliitillinen valta Amerikassa, olipa se lainsäädännöllistä, hallinnollista tai oikeudellista valtaa, ei perustu minkään tuomioistuimen sanaan tai määräykseen, vaan sen kulmakivinä ovat perustuslakimme säädökset kokonaisuudessaan.

Kansallisen elämämme ensimäisellä vuosisadalla oli jotensakin harvinaista että Yhdysvaltain ylioikeus kumosi valtioitten tai liittokunnan lakeja sen nojalla, että ne olivat ristiriitaisia jonkun liitto-perustuslaissa olevan säädöksen kanssa. Yhdysvaltain ylimmän oikeuden pöytäkirjaan, joka on liitteenä 131:ssä vuosikertomuksessa, on koottu kaikki sanotulla ensimäisellä vuosisadalla sattuneet tapaukset, joissa valtioitten tai liittovaltojen asetuksia on ylioikeudessa julistettu epäperustuslaillisiksi; niitä oli yhteensä 180 — eli keskimäärin tuskin kahta tapausta vuodessa molemmanlaatuisia asetuksia yhteensä.

Sitte kirjottaja osottaa tilastoilla, että viimeisten 15 vuoden kuluessa on ylin oikeus tehnyt tällaisia hylkääviä päätöksiä yli 500:ssa tapauksessa, viitaten samalla tämän menettelyn turmiollisiin seurauksiin. Yleisesti tunnettu tosiasia on, että sen menettelyn takia ei korkein hallitusvalta enää ole kansan käsissä, eikä siitä syystä hallituksen pääasiallisena tehtävänä enää ole "kansan aseman kohottaminen".

Tätä asiaa ei ole äskeisinä aikoina ehkä paremmin paikalleen sanottu kuin mitä ent. senaattori Root lausui ollessaan New Yorkin valtion viimeisen perustuslakikonventsionin esimiehenä. Muutamat kohdat hänen lopettajaispuheestaan sattuvat niin keskelle asiaa, että ne sopii tässä toistaa:

"Me olemme kuulleet täällä puhuttavan perustuslaillisesta hallituksesta. Mutta minkälaista on tämänkin valtion hallinto? Mitä se on ollut niinä neljänä kymmenenä vuotena kuin olen sitä läheisesti tuntenut? Perustuslaillistako hallitusta? Vieläkös mitä — ei puoliväliinkään.

"Ja kautta koko tämän valtion on olemassa syvää, synkkää, jatkuvaa tyytymättömyyttä siihen, että meitä hallitsevat miehet, joita kansa ei ole hallitsijoikseen valinnut. Nykyinen järjestelmä on kansanvallan irvikuva. Sitä sanotaan — nimitys ei ole minun keksimäni, vaan käytän sitä, koska se vastaa tarkotusta — sitä sanotaan 'näkymättömäksi hallitukseksi.' Molemmat puolueet ovat siinä suhteessa samanlaiset, niillä ei ole mitään eroa, järjestelmä ulottuu läpi kaiken. Erikoisedut (monopolit) ovat molempipuolueisia, käyttävät hyväkseen kumpaakin puoluetta. Ne muodostavat näkyvän hallituksemme selän takana olevan näkymättömän hallituksen. Ja tämä näkymätön hallitus se on amerikkalaisten laitoksien todellisena vaarana."

Eikä tuota puhujaa ole koskaan syytetty sosialistiksi, anarkistiksi eikä leimusilmäiseksi reformisankariksi, ei edes semmoiseksi mieheksi, joka tahtoisi "tahraisin käsin koskea liiton arkkiin."

Olisiko tältä näkymättömältä hallitukselta, josta ent. senaattori niin paikalleen puhuu, jäänyt huomaamatta oikeuslaitoksen henkilökunnan valinta ja vallitseminen? Olisiko mahdollista, että ne, jotka niin ovelasti osaavat vallita hallitusta, tyytyisivät yksinomaan lainsäädännölliseen ja hallinnolliseen osaan siitä?

Edelleen on huomattava, että alkuaikoina täten kumotut asetukset eivät yleensä olleet niin suuriarvoisia ja tärkeitä, että ne olisivat paljoakaan vaikuttaneet yleiseen hyvinvointiin. Pääasiallisesti ne koskivat sopimuksien pätevyyden loukkaamista, valtioitten ja liittovaltion valtapiirin yhteentörmäyksiä, liittovaltion oikeuksia verotuskysymyksissä, liitto-oikeuksien valtaa ja lainkäyttöä, jne. Varsin merkittävä on, että ainoastaan yksi asetus näin kumottiin sen nojalla, että se edellytti "omaisuuden riistämistä ilman oikeudenkäyntiä", koko sillä vuosisadalla minkä liitto-perustuslain viides lisäys oli voimassa jokseenkin samassa sanamuodossa kuin se nyt on sisällytettynä v. 1868 hyväksyttyyn neljänteentoista lisäykseen.

Yleisesti tiedetään, kuinka tavattomasti perustuslakikysymyksiä koskevain asiain lukumäärä on Yhdysvaltain ylimmässä oikeudessa lisääntynyt viimeisten 25 vuoden ajalla. Eri valtioitten ylioikeudet, ylimmän liitto-oikeuden päätöksiä noudattaen, ovat sitäpaitsi kumonneet vielä hyvin paljoa lukuisamman määrän sekä liittovaltion että yksityisten valtioitten lakeja, varsinkin viimemainittuja, joita lainlaatijakunnat eri valtioille vakuutetun järjestysvallan nojalla ovat säätäneet.

Tuomioistuimet eivät vapaaehtoisesti halua luopua vallastaan eivätkä suostu sitä supistamaan. Päinvastoin tarjoaa historia lukuisia esimerkkejä siitä, kuinka ne kaikkialla pyrkivät valtaansa laajentamaan. Niitä on sopivasti verrattu ruuviin, joka "pitää kaiken saatunsa ja jokaisella kierrolla ottaa hiukan lisää."

MAILMANKATSOMUKSIA

JUPINAA RANSKAN KAMARISSA.

Enteinä siitä myrskystä, joka vihdoin kukisti Ribot'n ministeristön Ranskassa, kertoo eräs lehti yhdessä aikasemmassa edustajakamarin istunnossa sattuneen seuraavia kohtauksia:

Renaudel tehdessään hallitukselle välikysymystä sen yleisestä politiikasta, vaati hallituksen kertakaikkiaan kieltämään agitatsioonin Reinin vasemman rannikon luovuttamisesta Ranskalle. Tämä nostatti vastalausemyrskyn oikeistossa ja äänekästä hyväksymistä vasemmistossa. Pääministeri Ribot heti syytti häntä vihollisen eduksi toimimisesta — Renaudia, joka nämä kolme sotavuotta on ollut hallituksen kiihkeä kannattaja. Kun Ribot vastauksessaan lausui, että "Tukholmaan ei pidä mennä," huusi Mistral: "Me menemme teiltä kysymättä." Sitävastoin selitti Compere-Morel noin 33:n enemmistösosialistin puolesta, oikeiston ja keskustan sucsionosotusten kaikuessa, että hän ei ikinä tule puristamaan Saksan enemmistösosialistien kättä. (Koska Saksan vähemmistösosialistit luultavasti kieltäytyvät puristamasta hänen kättään, säilynee Compere-Morel jotakuinkin varmasti saksalaisuuden tartunnalta.)

Raffin Dugens nimistä sosialistia oli herjattu tunnetulla Grimmin jutulla jossa Grimmiä väärin syytettiin toimineen saksalaisten eduksi. Hän vastasi: "Grimm teki rikoksen antautuessaan tekemisiin Sveitsin porvarillisen ulkoministerin kanssa, aivan samaten kuin Renaudel teki rikoksen neuvotellessaan Ribot'n kanssa." Edelleen hän lausui: "Sanomalehdistömme on pitänyt tästä Grimmin jutusta pahempaa melua kuin siitä suursaksalaisen puolueen johtajasta, jonka täytyi erota sentähden, että hänen todistettiin saaneen Kruppilta rahoja kiihotustyötänsä varten.. Sosialistit ovat, katkasseet kansainväliset suhteensa — mutta ovatko Ranskan kapitalistit myös katkasseet välinsä Saksan kapitalistien kanssa? On todistettu heidän tallettaneen sotavoittojansa Saksaan yhdeksän miljaardin frangin arvosta. Enimmäksi osaksi on nämä sinne lähetetyt voittovarat käytetty Saksan sotavarusteihin sekä saksalaisen teollisuuden ja kaupan kehittämiseen. Minulla on varmat todisteet siitä, että saksalaisen pääoman ranskalaiset omistajat ovat tehneet sopimuksia vihollisen kanssa."

Edustaja Mayeras siihen luki englantilaisesta Times-lehdestä ynnä eräistä ranskalaisista lehdistä selostuksia, joissa todettiin, että liittoutuneitten maiden kapitalistit olivat olleet neuvotteluissa keskivaltojen kapitalistien kanssa vihollismaissa olevain omaisuuksiensa turvaamisesta.

Lopuksi Raffin Dugens lausui: "Minä sanoin teille, herra pääministeri, jo salaisessa istunnossa, että te ette soisi tätä (Tukholman) kokousta tulevan, koska te pelkäätte siellä hyväksyttävän saman julistuksen, jonka Guesde, Sembat, Henderson ja Vandervelde allekirjottivat Lontoossa, ja jossa sanotaan kaikkien hallituksien olevan osaltaan syyllisiä sotaan. Te ette tahtoisi päästää meitä Tukholmaan, sentähden että pelkäätte siitä rauhan olevan seurauksena (välihuudahduksia). Sotamiehet eivät pidä teidän passikiellostanne."

Välihuuto: "Kun te olette herättäneet heissä aiheettomia toiveita."

Raffin Dugens: "Vallihaudoissa olevat miehet tarttuvat pienimpäänkin toivon kipinään. He riippuvat nyt tuessa Tukholman kokouksen aiheuttamassa toivossa. Te olette kieltäneet meiltä passit ja sillä herättäneet tyytymättömyyttä, jota teidän on täytynyt ryhtyä väkivallalla tukahuttamaan — niinkuin hyvin tiedätte. Käyköönpä kuinka tahansa, sosialistipuolue tulee edelleen kulkemaan alottamaansa uraa."

ERI TALO, ERI TAVAT.

Me emme vastaa tämän jutun todenperäisyydestä, mutta eräs ruotsalainen lehti sen kertoo:

Ent. Amerikan lähettiläs Berliinissä, Gerard, on nainut erään montanalaisen kaivantopohatan tyttären, joka Saksassa herätti jonkun verran huomiota kursailemattomalla käytöksellään. Vähää ennen sodan julistamista oli hän keisarin toimeenpanemissa kekkereissä Potsdamin puistossa, ja hänen nähtiin juoksevan ruohokentän poikki miehensä luo, joka oli saapunut jo aikasemmin. Joku vanhempi hovinainen silloin huomautti hänelle moittivalla äänensävyllä:

"Saksassa eivät vallasväen naiset tapaa juosta."

"Eivätkö?" tokasi siihen rouva Gerard. "Amerikassa ne seisovat vaikka päälaellaan, jos heitä haluttaa."

— — Jees — mutta eivät saa kantaa äänioikeuslippua, vaikka seisoisivat päälaellaan!

HOHENZOLLEREITA.

Parooni Denys Cochin, joka on katoolilaispuolueen johtomiehiä Ranskan edustajakamarissa, on paavin rauhanehdotuksesta ja presidentti Wilsonin siihen antamasta vastauksesta puhuessaan lausunut m. m.: — "Wilson sitäpaitsi tahtoisi saada lopetetuksi Hohenzollerien hallitussuvun. Hän puhuu samaan tapaan kuin Napoleonia vastaan liittoutuneet v. 1815. Minulla on aslasta toinen käsitys. Napoleoneja oli aincastaan yksi, mutta Pohjois-Saksan teutooneissa on miljoonia hohenzollereita — preussilaisten kaupunkien teollisuudenharjottajain, pankki- ja liikemiesten keskuudessa."

Tämä on kyllä sitä myöten totta. Mutta sen lisäksi on yhtä totta, että näitä hohenzollereita on kaikissa muissakin maissa. Niiden sanaan ei voi koskaan luottaa, ja niin kauan kuin ne hallitsevat maitten ja kansojen aineellisen toimeentulon välineitä, ei milloinkaan voida olla varmoja rauhan pysyväisyydestä.

AMERIKAN KANSANVALTAISUUS

kasvaa alaspäin kuin lehmän häntä. Sisällissodan pahimmillaan raivotessa piti ranskalainen historioitsija Labeulaye esitelmiä, joissa hän eräässä kohden lausui:

"Mitä tulee siihen tosiaankaan ei aivan aiheettomaan pelkoon, että tästä kansalaissodasta sukeutuisi sotilasvalta ja hirmuvaltainen hallitustapa, niin minä puolestani en tuota pelkää, vaikka ylipäätään tällaisissa tilanteissa aina on viisainta varoa. Mutta Amerikka on sodasta huolimatta säilyttänyt vapautensa. Tiedän kyllä väitettävän päinvastaista; mutta jos luette sanomalehtiä ja katselette, kuinka niissä Yhdysvaltain presidenttiä Abraham Lincolnia pidellään, tulette pian näkemään, mitä perää siinä huudetussa Amerikan vapauden sortamisessa oikeastaan on. New Yorkissa äskettäin pidetyssä julkisessa kokouksessa tuon kaupungin majuri Fernando Wood monilukuiselle yleisölle syytti presidenttiä ja kaikkia orjuuden vastustajia Amerikan turmeljoiksi, sanoen nykyistä Amerikkaa valkoiseksi pääksi mustassa neekeriruumiissa, enkä ole huomannut, että olisi millään tavoin ryhdytty hänen kiukkuansa hillitsemään. Ame-

Miksi taantumus Venäjällä nostaa päätään?

(Jatk.).

Vallankumous yllätti proletariaatin heikkouden tilassa kaikkeen järjestymiseen nähden. Sosialistinen maailmanpula oli aiheuttanut syvän mielipiteitten hajaannuksen työläisainesten keskuudessa ja särkenyt kansainvälisen siteet, jotka olisivat olleet parhaana takeena sen luokkataistelun itsetietoisuudesta. Näissä olosuhteissa joutui sosialistinen proletariaatti, joka oli asettunut kansanjoukkojen etunenään, helposti alttiiksi pikkuporvarillisten piirien ajatusvaikutteille. Se miltei sulautui vallankumouksellisen demokratiaan ja sen muodostamiin järjestöihin ja vaan osittaisesti sekä epäjohdonmukaisesti seuraa se omaa luokkapolitiikkaansa Venäjän vallankumouksen jatkuvasti kehittyessä. Tämä epäjohdonmukaisuus, tämä talonpoikais- ja sosialidemokratian liukeneminen johtaa n. k. "vallankumouksellisen puolustuksen" voittokulkuun, jaka koettaa tasottaa vastakohtia: sosialidemokratian kansainvälisyyttä ja kansallisen vallankumouksen käsitteitä puolustuksesta sosialistitoimenpiteillä, sosialistista taistelua imperialismia vastaan ja diplomatista pyrkimystä vaikuttaa imperialistisiin hallituksiin; vetoamista kansainväliseen luokkasolidarisuuteen ja eri luokkien yhteenkuuluvaisuuden tunnustamista sotilaspuolustuksen hyväksi.

Tämä vallankumouksellisen puolustuksen politiikka, jonka hyväksyy huomattava osa tietoisesta sosialistisesta proletariaatista, on jo aiheuttanut sarjan poliittisia tappioita ja vienyt umpikujaan, josta se ei enää löydä muutta paluutietä kuin länsieuropalaisen työväenluokan vallankumouksellisen heräämisen ja josta se koettaa selviytyä sellaisillakin keinoilla kuin antamalla edustajainsa astua porvarilliseen väliaikaiseen hallitukseen, joka suhtautuu niin välinpitämättömästi kysymykseen sodan pikaisesta lopettamisesta. Tämä osanotto hallitukseen tapahtui sopimuksen perusteella, joka todellisuudessa sitoi sosialistisen proletariaatin taistelemasta rauhan hyväksi, mutta joka sitä vastoin ei lainkaan sido porvariston politiikkaa sodan pitkittämisen puolesta.

Antautuminen pikkuporvarillisen demokratian hörjuvaisuuteen natsionalismin ja kansainvälisyyden välillä ja rauhantaistelun sekä "sota voittoon" välillä, heikentää vaan sitä vaikutusta, minkä Venäjän tapahtumat tekevät länsieuropalaiseen proletariaattiin. Se pitkittää vaan sen vapautumista kansallisten tunteitten ja harhakuvitelmien siteistä, ja viivyttää siten vallankumouksen puhkeamista muissa maissa. Ottamalla osaa väliaikaiseen hallitukseen ja vahvistamalla siten suhdettansa porvarilliseen ja pikkuporvarilliseen demokratiaan, heikentää proletariaatin etujoukko mahdollisuuksiansa vaikuttaa vallankumouksen kulkuun. Ja vieläkin enemmän: se edistää työväenjoukkojen hajaantumista samalla kuin se edistää kaikellaisten anarkististen ja maximalististen virtausten ilmenemistä, jotka taas puolestansa imevät ravintonsa yleisestä hajaantumisesta ja kärjistyneestä epäluuloisuudesta eri luokkien välillä.

Tällaisessa maaperässä itävät kansanjoukoissa kaikellaiset utopistiset haaveet, kuvittelut porvarillisdemokraattisen vallankumouksen siirtymisestä yhtäkkiä sosialistiseksi ennenkuin ensimainittu vielä on kehittänyt kaikkia voimiansa ja suorittanut historiallista tehtäväänsä, ja ennenkuin venäläinen vallankumous on saanut seuraajaansa länsieuropalaisesta vallankumouksesta. Tällaisessa maaperässä itävät blanquistiset suunnitelmat anastaa valta proletariaatin toimivalle vähemmistölle ja usko, että kapinallisilla hyökkäyksillä voidaan pakottaa vallankumousta eteenpäin. Opportunismi sosialidemokratiassa toiselta puolelta antaa välttämättä virikettä vallankumoukselliselle seikkailuhengelle toiselta puolen sekä asettaa työläisjoukot kiusaukseen etsiä pelastusta taloudellisesta pulasta ja sodan kauhuista turvautumalla ainoaan pelastavaan tiehen — ottaa välittömästi käsiinsä valta ja yrittää toteuttaa sosialiseeraus.

Sellaisten aatteitten voitot työväenliikkeessä voivat ainoastaan toivottomasti järjestää vallankumouksen ja johtavat täydelliseen haaksirikkoon. Kolme vuotta kestäneen sodan luomien olosuhteitten vallitessa, kaikkien taloudellisten ja yhteiskunnallisten siteitten ollessa särkyneinä ja kansan tuottavien voimien perin pohjin hajotettuina, voi tuollainen anarkistinen seikkailupeli, jonka pitäisi olla ilmauksena vallankumouksellisista alkuvoimista palvella vain vastavallankumouksen asiaa ja on se periaateellisessa ristiriidassa vallankumouksellisen sosialidemokratian perimätapojen kanssa. Vahvistamalla vastavallankumouksellista mieliala omistavien luokkien keskuudessa edistää tuollainen seikkailullinen kiihotustyö myöskin taipumusta opportunistiseen politiikkaan vissien proletariryhmien ja vallankumoukselliset proletariryhmien keskuudessa. Kuten aina, esiintyvät opportunismi ja anarkismi toisiaan täydentävinä ystävyksinä tarkotuksella johtaa järjestynyt työväenliike pois johdonmukaisen luokkataistelun polulta.

Uudelleen palautuminen itsenäisen luokkapolitiikan tielle, täydellisen poliittisen riippumattomuuden takaisin vallottaminen muihin vallankumousvoimiin nähden, järjestyminen toimintavoimaiseksi puolueeksi ja ennenkaikkea sellainen esiintyminen, kansallisen ahdasmielisyyden voittaminen taistelussa vallankumouksen kehityksestä sekä proletariaatin läpisyövyttäminen uudestisyntyvän internatsionalen hengellä — siinä vallankumouksellisen sosialidemokratian lähimmät tehtävät.

Tämän päämäärän saavuttamiseksi on sosialidemokratian ensi sijassa otettava tehtäviinsä vallankumouksellinen taistelu rauhan puolesta.

Ollen sodan aiheuttama, ei Venäjän vallankumous voi pidemmälle kehittyä eikä voi pitää edes hallussaan jo valtaamiansakaan asemia ellei sen onnistu, katkaisemalla diplomatian kahleet, tehdä loppu maailmansodasta, vallata Venäjän kansalle mahdollisuus vapaaseen valtiolliseen ja yhteiskunnalliseen luomistyöhön ja vapauttaa kahleistaan koko Euroopan vallankumoukselliset voimat. taistelua vallankumouksen kehityksestä Venäjällä ei voida enää rajoittaa pelkäksi taisteluksi vastavallankumouksellisia voimia vastaan venäläisessä yhteiskunnassa; se on vietävä kansainväliselle areenalle ja ensikädessä suunnattava imperialismia vastaan liittovalloissa, jotka nykyisin esiintyvät Venäjän vastavallankumouksen parhaana turvana. Ainoastaan siten, että taistelu tehdään yleiseksi, koko mailman köyhälistön taisteluksi imperialistista taantumusta vastaan, joka kaikkialla painostaa köyhälistöliikettä, saa Venäjän köyhälistö pelastetuksi vallankumousliikkeen siitä umpikujasta, johon se nyt on joutunut.

Kaiken tämän perusteella asettavat mensheviki-internatsionalistit tehtäväksensä:

a) Venäjän itsetietoisen proletariaatin järjestämisen todelliseksi sosialidemokratiseksi puolueeksi, joka on lujilla siteillä yhdistetty Zimmerwaldin internationaleen liittyneisiin luokkataistelun kannalla oleviin sosialistisiin puolueisiin ja joka Venäjän vallankumouksen kaikilla aloilla pysyy itsenäisenä, seuraten itsenäisen luokkataistelun polkuja kaikissa vallankumouksellisen demokratian järjestöissä ja juuri tällä tavoin pyrkii pakottamaan eteenpäin yleisen demokratisen vallankumouksen kehitystä.

b) Julistaa proletariaatin vallankumouksellista tahtoa sekä koko Venäjän kansan rauhanvaatimusta välttämättömänä ehtona vallankumouksen kehitykselle, — käydä päättävää ja horjumatonta valtiollista taistelua kaikkia niitä tekijöitä vastaan, jotka Venäjällä ja sen ulkopuolella vitkuttavat ja viivyttävät sodan lopettamista. Järjestää koko kansan käsittävän liikkeen yleisen aselevon aikaansaamiseksi kaikilla rintamilla, jonka kautta kaikkien sotaakäyvieen valtojen kansat vapautuvat hyökkäyksen pelosta ja siten saavat kätensä vapaiksi taistellaksensa hallituksiansa vastaan sodan lopettamiseksi heti ilman valtauksia ja vahingonkorvauksia. Harjoittaa määrättyä painostusta liittolaisiin tämän tarkoituksen saavuttamiseksi.

c) Herättää uudelleen sosialistinen internationale yhdistämällä kaikki työväenpuolueet ja ryhmät, jotka ovat luokkataistelun kannalla ja jotka ovat valmiit harjottamalla vallankumouksellista painostusta imperialistisiin hallituksiin käymään taistelua saadaksensa viipymättä aikaan aselevon ja rauhanneuvottelujen alkamisen.

*

Venäjän sosialidemokratisen puolueen mensheviki-ryhmä, joka jo ensimäisinä sotavuosina oli syvässä sisäisessä pulmassa oman ryhmänsä erään osan keskuudessa — kuten bolshevikiryhmässäkin — ilmenneitten puolustusajatusten takia, näytti vallankumouksen alussa "vallankumouksellisen puolustuksen" pilaamalta. Tämä ajatussuunta oli mensheviki-ryhmässä käynyt sitäkin huomattavammaksi, kun ryhmä joutui ensimäisten vallankumouskuukausien tapauksissa ja vallankumousvoimien järjestämistyössä näyttelemään niin suurimerkityksellistä osaa. Esittäen vaikutusvaltaista osaa vallankumouksellisen demokratian järjestöissä ei menshevikiryhmä jaksanutkaan pysyä itsenäisen proletariaatin luokkapolulla. Sen toiminnasta heijastuivat kaikki venäläisen vallankumouksen varjopuolet ja heikkoudet, jotka ovat puhjenneet ristiriidasta sen ahtaan kansallisen puitteen, jossa Venäjän vallankumous toistaiseksi kehittyy, sekä niiden kansainvälisten tehtävien välillä, jotka historia sille on asettanut.

Venäjän kaikkien menshevikijärjestöjen edustajain kokous, joka pidettiin toukokuussa, totesi tämän johtajiensa yhtenäiseltä luokkataistelun polulta poikenneen politiikan sekä hyväksyi ryhmän viralliseksi suunnaksi tämän turmiollisen kopromissailun internationalismin ja natsionalismin "puolustuksen" aatteiden välillä. Kun meidät kongressin vähemmistönä alistettiin vastuullisiksi päätöksistä, jotka ovat "proletariaatin elinkysymysten vastaisia", niin käännymme joukkojen puoleen esittäen tunnuslauseeksi itsenäisen valtiollisen toiminnan kerätäksemme kansainvälisen lipun ympärille kaikki sosialidemokratiset ainekset, jotka vastustavat kompromissailua pikkuporvarillisen demokratian natsionalismin kanssa, kun myöskin ne, jotka vastustavat sitoumuksia anarkististen ainesten kanssa.

Me käännymme kaikkien vanhojen puoluetovereiden puoleen, jotka ovat pysyneet uskollisina todellisen internationalismin lipulle ja kutsumme heitä yhteiseen työhön edellä esittämiemme päämäärien toteuttamiseksi, jotta siten palautettaisiin jälleen köyhälistöliikkeen solidariteetti marxilaisen luokkapolitiikan perusteilla.